

середовища, серед своїх колег-ровесників і, особливо, для художників молодшого покоління» [4].

Список використаних джерел:

1. Художники – Варення Микола Романович (1917-2001) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.korners.kiev.ua – 20 КБ
2. Процюк О. Постать: М. Варення [Художник з Івано-Франківська] // Анонс контракт. – 2000. – № 23 (вересень). – С. 10, 11.
3. Никорак О. Художнє ткацтво. Гуцульщина. Історико-етнографічне дослідження. Арсенич П., Базак М., Болтарович З., Київ. Наукова думка, 1987 – С. 364-379.
4. Палумбо Де Віво І. Авторський аудіо запис інтерв'ю з Корпанюком В., доцентом кафедри декоративно-прикладного мистецтва Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені В. Стефаника, Заслуженим художником України. м. Івано-Франківськ. 18.03.2011.

Триколенко С.Т.

аспірант,

*Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології
імені М.Т. Рильського*

Національної академії наук України

Я ЗНАЙДУ ТЕБЕ, ТОМУ ЩО КОХАЮ

В сучасному театрі сценографія займає домінуючу позицію на одному рівні з режисурою. Сценічне оформлення новітніх вистав вибудовується на асоціативних образних конструкціях, які легко рухаються та трансформуються на очах у глядачів. Активне використання їх акторами спонукає художників-постановників до створення зручної та надійної конструкції, яка, не втрачаючи свого візуально-символічного значення стане активним тлом для акторської гри.

Цьогоріч репертуар Київського академічного Молодого театру додалася ще одна вистава про кохання – «Я знайду тебе тому, що кохаю» за твором Вільяма Сарояна. Режисерське та сценографічне рішення належить молодій українській режисеру Анжелі Крупець, головні ролі виконують заслужений артист України Євген Нищук та Анастасія Блажчук. Жанр визначено як «Небезпечний роман на 1 дію».

На початку вистави перед глядачами постає незрозуміла конструкція, яка нагадує одночасно клітку, контейнер для перевозки багажу, вантажний вагон потяга... Хлопець (Євген Нищук) блукає сценою в блимаю чому світлі прожекторів та під звук колес потягів, які межуються з американським джазом. Він мандрує Сполученими Штатами, шукаючи кращої долі. Чіпляється до потягів, спить на їхніх дахах... Слід відзначити чудове пластичне рішення Олексія Скляренко, який перетворив зав'язку сюжету на єдиний, нероздільний танок-протиборство особистості й долі, під час якого не було сказано жодного слова. А слова зайві: глядачам чудово зрозуміло про що йде мова – адже українське суспільство з початку 90-х р. ХХ ст. перманентно перебуває у стані, наближеному до стану часів Великої депресії 1930-х р. у США. Відсутність можливості самореалізації та взагалі нормального існування на тлі жорсткої

економічної кризи штовхнула мільйони людей до вимушеної внутрішньої та зовнішньої міграції. Саме таким мігрантом і є Хлопець. Доля закинула його в маленьке провінційне містечко, в якому й вершитиметься його майбутнє. Першою, з ким він мав необережність познайомитися, була місцева повія, названа у виставі просто Жінкою (Ганна Васильєва). В цьому епізоді задіюється ще один функціональний елемент сценічного оформлення – високий барний табурет. Типова спокусниця з американських фільмів: червона сукня сміливого крою, високі підбори, яскравий макіяж... Вона буквально відриває Хлопця від табурета й змушує танцювати з собою, рухаючись все відвертіше. Пристрасний танок-зваблення проходить під трохи викривлені звуки програвача, які не відразу, але все ж таки захоплюють героя й затягають його в тенета Жінки. Потім швидко сцена нападу й побиття Хлопця місцевими жителями загання його в клітку, яка перед цим метафорично зображала вагон потяга. За сюжетом, його кинули у в'язницю, і він не знає, за що. Тьмяна підсвітка, гучний гуркіт колес – стає зрозуміло, що ця провінційна буцегарня розташована поруч із залізничною колією. Тільки тепер з'являються слова: герой кличе на допомогу, але досить швидко розуміє, що на цій станції ніхто й ніколи не зупиняється. В цьому епізоді у метафоризованій формі підкреслюється глибокий соціальний трагізм окремої особистості та суспільства загалом – життя проноситься повз, немов швидкісний потяг. Хтось встигає стрибнути й вхопитись, хтось гине під колесами, хтось змушений все життя провести в сірому повсякденному болоті, не відважуючись підійти до колії, а дехто просто не має можливості підбігти до потяга – адже він замкнений в своїх побутових проблемах, обмеженнях, зобов'язаннях. Шал в'язня, якого ніхто не чує, і який починає усвідомлювати всю безнадійність свого положення, переривається раптовою появою Дівчини (Анастасія Блажчук). Вона нагадує мишку: маленька, тендітна, в простенькій сіренькій суконці... Нещасне створіння з захалустного містечка, залякана й зацькована. Вона така ж самотня, як і Хлопець – самотня серед людей, які не хочуть зрозуміти її проблеми, які воліють її просто не помічати. Цієї ночі їх тут тільки двоє – вони мають шанс змінити свої долі. Чи стане їхнє майбутнє спільним? Чи кожен піде своїм шляхом, забувши про цю ніч?

Дівчина хоче поговорити з ув'язненим, але боїться його: ще б пак, адже його обвинувачують у звалтуванні. Проте Хлопець зумів знайти підхід до маленької кухарки, адже він єдиний, хто помітив її існування. Розмова стає все інтимнішою, зрештою, він закохує Дівчину в себе та пропонує разом тікати до Сан-Франциско. Проте є серйозна перешкода – адже він сидить за ґратами, відімкнути які неможливо без ключа. Дівчина заради новітнього кохання та можливості розпочати нове життя у великому місті, де вона, за словами Хлопця буде не лише поміченою, а знаходитиметься в центрі загальної уваги, готова на все. Проте скоро за ув'язненим прийдуть місцеві, аби лінчувати його. Часу обмаль, а ключі, чи будь-який інший інструмент дістати просто неможливо. Маленька кухарка згадує про револьвер свого батька, який може стати у пригоді. Хлопець просить її принести зброю. Але чи дійсно він збирається боронитися від розлюченого натовпу, чи, зрозумівши, що приречений, просто бажає відправити її якнайдалі, аби вона не постраждала? Він дає їй 50 доларів, натомість беручи слово, що вона, якщо не застане його живим, покине це кляте місто й вирушить до Сан-Франциско.

І ось за ним прийшли. Розлючений Чоловік (Борис Георгієвський) нібито звалтованої жінки та двоє його приятелів (Артем Мартинішин, Олександр

Ромашко). Вони розбирають клітку, перетворюючи її на залізничні колії. Хлопець розповідає «скривдженому» чоловікові про те, як його дружина зваблювала його а потім вимагала гроші за свої «послуги». Коли він відмовився заплатити, вона здійняла галас та звинуватила бідолаху в згвалтуванні. Але чи визнає Чоловік, який прожив немало років з Жінкою у цьому маленькому містечку, де всі про всіх все знають, що його дружина – повія, до того ж підзаробляє проституцією? Він знав це давно, але не бажав помічати. І от тепер цей чужоземець, який вештається світом та не визнає встановлених соціумом порядків, намагається привселюдно змусити його визнати приреченість свого шлюбу, багаторічний самообман. Він пропонує йому покинути дружину. Але це означає покинути не лише певну жінку, це означає зруйнувати свій світ, роками створюваний з ілюзій та хибних ідеалів. Невже він погодиться знехтувати напускними уявленнями про подружню чесність й примарну вірність Жінки? Вони вдвох сидять на перехресті шляхів, на коліях, якими носяться поїзди, не зупиняючись. Викрити розпусту дружини означає зупинити потяг власного життя, і направити його іншим маршрутом. Таке рішення вимагає неабияких психологічних зусиль. І Чоловік здається: він просто вб'є Хлопця, тихо, без свідків, на цій забутій світом станції. Він сам повернеться до своєї Жінки, до свого світу, в якому ніхто ніколи не дізнається про його безчестя. Його потяг мчатиме далі, не зупиняючись, доки остаточно не підє під відкіс.

Саме тут, на іржавому залізнодорожньому полотні підстреленого Хлопця знайде Дівчина. Вона не принесла револьвер, проте збрала невеличку валізу – все, що лишилося від попереднього життя. Вона втече звідси, і смерть Хлопця не стане його остаточно кінцем: в ній, її новій долі він продовжить своє існування. Його життя не минуло марно, адже він зміг змінити її майбутнє.

Хір А.М., Сінкевич О.В.

аспіранти,

Національний університет «Львівська політехніка»

ТЕАТРАЛЬНИЙ ПРОСТІР ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ ПРОВІНЦІЙНОГО КУЛЬТУРНОГО СЕРЕДОВИЩА (НА ПРИКЛАДІ ЗАКАРПАТСЬКОГО ТА ВОЛИНСЬКОГО РЕГІОНІВ УКРАЇНИ)

На початку ХХІ століття театральне мистецтво не втрачає свого значення, а органічно поєднується з соціокультурним середовищем, формуючи нові культурні стратегії. Оскільки сучасний український театр знаходиться в стані постійного розвитку, необхідним є його дослідження з метою надання рекомендацій щодо архітектурно-просторових аспектів сучасного театру.

Відсутність стратегій культурного розвитку є сьогодні однією з причин занепаду провінційних районів. Саме тому, театральна діяльність може стати важливою частиною культурно-освітньої програми місцевого населення, а наявність культурної активності стимулом для розвитку регіону, відродження туризму, залучення інвестицій.

Розвиток театральних просторів в провінційному середовищі допоможе виявити локальні особливості регіонів і бути провідним чинником їхнього